

"Ik ben een witte neger (deel 2)"

Ik ben een witte neger (deel 2)

Vooralsnog wist ik als onbevleete tiener wel min of meer uit de handboeken "Het volmaakte huwelijk" en "Het Kinsey Rapport" wat ik met Alice moest beginnen in en rond het bed. Al enige jaren was ik een ijverige student van al of niet beknopte sexuologische werken en natuuristenbladen als "Zonnevrienden" en "Svenska Flickor".

Ik dacht eerst nog dat de vertaling "Zweedse Flickers" was. Er waaide een frisse wind door het mufte Holland in de silver sixties, maar wij moeten niet overdrijven. De vrijheden werden in de mufte achter kamers vol loodzware crapauds met antimakassars bevochten met zwaar kaliber munitie van uitingen van eigentijdse kunst en cultuur. Popmuziek, literatuur, film, soft drugs en seksjuwelen seksperimenten.

De hand aan de ploeg dus geslagen en voren trekken in maagdelijk landschap. De cultus van het vlees. Smaakt altijd naar meer. Tussen de bedrijven door bleef ik niet altijd maagdelijk wit papier verzamelen.

Ik had geen idee wat ik met al die pakken papier aan moest en mijn verzamelwoede raakte op de achtergrond.

Mijn kunstenaarschap is niet meer dan een uit de hand gelopen hobby en geen planning vooraf zoals de nep- en namaak genieën die op de academie jaren lang de bekende Picasso blik instudeerden voor de verweerde spiegel zoals Sjoerd B. met zijn kaal geschoren kop en tatoeages.

Hij behoorde tot de categorie kunstenaars die Nederlandse schrijvers achterna lopen als een kip zonder kop om zelf een publicitair graantje mee te pikken.

Er schijnt zelfs een Limburgse kunstenaar rond te lopen die zichzelf in achteraf kroegen en buurtknijpjes "De Picasso Van Amsterdam" noemt. Elke dorpsgek zijn eigen gebrek.

Ik geloof trouwens dat niemand gelukkiger is dan degene die van zijn hobby zijn vak heeft kunnen maken, ook als je voornaamste levensvervulling als kunstenaar vlijerij van meer succesvolle collegas is. Zonder enig talent maar geboren met een overmaat aan diplomatie en weinig werklust valt in de kunst veel te bereiken.

Bovendien verafschuwde ik al van jongs af aan een reguliere baan met een dertiende maand, een waardevast pensioen, promotie in het vooruitzicht en gelijk geschakelde vakanties waarin men in kuddes vertrok om vier weken later weer in kuddes terug te keren.

Mijn ex-klasgenootjes van de Da Costakweekschool, in de sixties het meest progressieve onderwijssysteem, zijn nu allen doktorandus, leraar Nederlands, conrector in Zeeland, film producer, hoofd van de AVRO of directeur van de film academie .

Eén werd stapelgek en ik werd kunstschilder/auteur.

Volgens mijn klas genoten waren het gekkengesticht en het kunstenaarschap overigens syno niemen, zo vernam ik tijdens een reünie in 1996.

Een weinig insprirerend gezelschap. De vriendelijke, donker gekleurde, intelligente Ben S. uit de parallel klas werd lector pedagogie te Utrecht en bracht het daarna tot hoogleraar.

Ik heb tenminste één goede herinnering aan een gesprek met hem lente 1966 in Haarlem.

Een andere ex-klasgenoot was enige tijd directeur van een Haarlems Museum. Ik stuurde een briefje naar het museum zonder te weten wie daar de baas was met het verzoek een cirkel vormig raam te mogen fotograferen. Tot mijn verbazing wist hij wie ik was alhoewel hij enige klassen hoger had gezeten. Voor een half uur fotograferen diende ik om negen uur 's ochtends in het museum te zijn, deelde hij me in ambtelijke taal mee. Ik woonde in Friesland en kon onmogelijk op die tijd op de plek van bestemming aanwezig zijn. Hij bleef voet bij stuk houden. Mijn ex schoolgenoten; droogkloten, sufkuten en mafketels.

SNEEUWWITTE LINGERIE BIJ SPRINGTIJ

Hoewel er heel wat schrijvers en schilders rond lopen die in ogenblikken van met alcohol overgoten artistieke bevlogenheid en geteisterd door golven van plotseling opkomende inspiratie zich zonder aarzelen behelpen met de muur van een toilet in een horeca gelegenheid onder te kalken met zouteloze aforismes of telefoonnummers van al of niet aantrekkelijke juffrouwen en jongemannen, hetzij met een ballpoint snel gekrabbelde semi pornografische konfidenties geschreven op een verkruid bierviltje of een gekreukte belastingenveloppe als drager van tekst en/of beeld, maar slechts een enkeling ken ik, die gedreven door de hoogste artistieke nood de sneeuw witte lingerie van hun geliefde als kladblok gebruiken zoals andere grappenmakers het gipsbeen van een patiënt vol schrijven met de meest merkwaardige lollige boodschappen bij voorkeur aan de onderkant van het gipsverband zodat de patiënt het zelf niet kan lezen.

Nooit heb ik in het verleden mijn handtekening met watervaste viltstift hoeven zetten op de lingerie van mijn geliefde van het ogenblik, zoals de moderne omgang tussen de seksen anno nu vereist volgens redactrices van de los geslagen periodiek Viva, weekblad voor de vrouwelijke ongeschoolde arbeidersjeugd.

Watervaste inkt; anders vloeien de vijfvoetige jamben met besloten binnenrijm recht de vagina in, waar het raadsel van de wereld in besloten schijnt te liggen, als we de schilder Courbet mogen geloven.

Niet dat ik daar echt principiële bezwaren tegen koester om lingerie te gaan onder kladden; ik ken niet echt heel veel sexuele taboes als ruimdenkende, vrijgevochten modern artist; behalve pedofilie, necrofilie of bestialiteiten en onsmakelijke activiteiten als poep- en pisseks wijs ik als schoon gewassen met Chanel Egoïste geparfumeerde kunstenaar op het seksjuwelen vlak verder niets af, maar het kwam gewoon allemaal niet in mij op om ander mans onderkleding te beschrijven. Om overal je handtekening als beeldend kunstenaar te pas en te onpas op te zetten is pas veel later in de mode gekomen.

© januari 2011, fredvanderwal, BasicPublishing.nl